Cine n-a asistat încă la o exhibiție pugilistică își închipuie reuniunile de box ca niște încăierări vulgare unde pumnii sînt atenuați în contondența lor de niște mănuși de piele, care dacă răpesc palmelor duritatea, le dă însă un aer de monstruozitate. Cu toate acestea sedințele de box sînt un prilej pentru cele mai variate senzații, dintre care esențială este acea satisfacțiune stenică pe care o are orice ins cînd vede pe un individ răzbind în bătăi pe un altul care se apără și este tot așa de agresiv. Reciproca agresivitate este un element primordial, el singur dînd naștere interesului și alcătuind un principiu estetic al oricărui soi de luptă. Taurul placid sau omul plesnit pe obraz din senin produc un sens de ridicol sau de milă, în nici un caz interes, încît condițiunea primă a unui bun spectacol de corrida sau de box este ca taurul să fie agresiv și nici unul din boxeri să nu aibă aerul de victimă.

G. CĂLINESCU
(din articolul „Box", apărut în „Adevărul literar și artistic, 29 mai 1932)

Oraș

E absolut necesar să asiști anual la cîteva meciuri bune de box. Dacă le eviți vreme mai îndelungată, uiți de ele și asta-i rău.

Un meci de box mediocru este mai rău decît nici unul.

Cînd vrei să-ți păstrezi titlul de campion, trebuie să fii prevăzător.

Asta-i boxul. Vrei să-l învingi pe adversar? Înfundă-l în colțul ringului și caută să-l lovești la plex. Cînd atacă el, sări în lături, aplicîndu-i directele cu toată puterea.

Toată viața e o luptă. Croșeu de dreapta, upercut de stînga. Generația mea n-a cedat niciodată fără luptă.

E. HEMINGWAY
(fragmente din diverse interviuri)

EVOLUȚIE: ■ *Pugiliști pe o amforă panatenaică datînd din anul 336 î.e.n. (aflată acum la British Museum)*
■ *Bătrînii maeștri de box „fin de siècle", cu pozițiile lor rigide și țanțoșe (aici, specialistul francez Charlemont)*
■ *Modernii, energici, avîntați, chiar dacă uneori dezordonați în mișcări (aici, Gheorghe Negrea atacînd pe Petar Spasov)*

Patru români pentru prima dată pe ringul europenelor

După Stockholm (1925) și Berlin (1927), capitala Ungariei a fost, în 1930, gazda campionatelor continentale. Pugiliști amatori, reprezentînd 11 națiuni, au sosit la Budapesta unde, între 5 și 8 iunie, și-au disputat centurile de campioni europeni. Oficialitățile sportive române din acea vreme au decis să trimită la Budapesta patru boxeri: Ion Lungu (muscă), Marin Plăieșu (cocoș), Nicolae Carata (pană) și Constantin Cionoiu (ușoară).

Firește, nimeni nu aștepta ca ambasadorii sportului nostru cu mănuși să facă cine știe ce isprăvi pe ringul europenelor. „Cei 4" au făcut mai mult un turneu de sondaj, considerîndu-se că învățămintele vor fi foarte prețioase pentru activitatea viitoare a pugilismului românesc.

Mezinul formației era Ion Lungu care, spre surprinderea tuturor celor prezenți la gale, l-a învins pe austriacul Czappak, deși acesta deținea o carte de vizită impresionantă: 180 de partide. Lungu urcase doar de 11 ori scările careului magic. În aceeași seară, Nicolae Carata l-a depășit cu ușurință la puncte pe germanul Wolf, însă Cionoiu a fost învins de suedezul Edlund. În cea de a doua gală, Marin Plăieșu a debutat victorios, întrecîndu-l net pe austriacul Lindenheim, care era favoritul categoriei cocoș. Plăieșu, în vîrstă de 19 ani, se afla la cel de al 14-lea meci din cariera sa. El s-a calificat în finala campionatelor, fiind primul boxer român care a ajuns să-și dispute un titlu continental, iar Lungu și Carata au ajuns pînă în semifinale. Carata a pierdut la puncte în fața italianului Saraccini, iar Lungu a fost eliminat de maghiarul Istvan Enekes, unul dintre cei mai redutabili pugiliști maghiari din acea vreme, care avea să devină campion olimpic la categoria muscă, în anul 1932, și din nou campion continental, la categoria cocoș, în 1934.

Cum spuneam mai sus, Plăieșu s-a calificat în finala categoriei cocoș, unde a încrucișat mănușile cu Széles (Ungaria). Superior în primul rund, boxerul nostru a atacat decis în următorul și, la un moment dat, a plasat o puternică directă în bărbia adversarului. Széles s-a clătinat și a căutat să intre în „corp la corp", spre a-l împiedica pe Plăieșu să lovească. În această situație favorabilă, Plăieșu a fost sfătuit de oficialii români (care îndeplineau și funcția de secunzi, deoarece nu făcuse deplasarea nici un maestru de box) să primească lupta de la semidistanță. Repriza s-a încheiat în mare avantaj pentru român. Ultima a dat loc unei încleștări extreme și s-a terminat la egalitate. Juriul l-a declarat învingător pe Széles, cu două voturi contra unu, judecătorul italian Volpi acordînd decizia lui Plăieșu.

În ceea ce-l privește pe Ion Lungu, acesta a pierdut la italianul Trombetta și a ocupat locul 4, iar Nicolae Carata s-a clasat pe locul 3 prin neprezentarea lui Gorny (Polonia). Clasamentul pe națiuni al europenelor de la Budapesta a fost următorul: Ungaria 22 p, trei campioni continentali (Enekeș, Széles, Szabo); Italia 20 p, doi campioni (Bianchini, Meroni); Germania 11 p., un campion (Besselman); Danemarca 10 p, doi campioni (Petersen, Michaelsen); Polonia 8 p.; ROMÂNIA 6 p.; Suedia 6 p.; Finlanda 2 p.; Norvegia 2 p.; Austria un punct; Estonia zero puncte.

Deci România a debutat la campionatele europene cu un oarecare succes. Ziarele vremii remarcau că în timp ce boxul nostru amator era la prima decadă în existența sa, în Polonia existau — la acea dată — 3500 de pugiliști. După europene, boxerii noștri au trecut la profesionism. Plăieșu dispută, în 1931, centura categoriilor pană și ușoară, avînd ca adversari pe Mielu Doculescu și, respectiv, Ion Mihail. Cionoiu va cîștiga titlurile la semimijlocie, mijlocie și semigrea, iar Ion Lungu va îmbrățișa cariera de maestru de box.

C. ROMULUS

Campionii României

ANUL	Categoria semimuscă	Categoria muscă	Categoria cocoș	Categoria pană	Categoria semiușoară	Categoria ușoară	Categoria semimijlocie	Categoria mijlocie-mică	Categoria mijlocie	Categoria semigrea	Categoria grea
1948	—	V. Secoșan	E. Mărgărit	Gh. Fiat	—	Fr. Ambruș	I. Boamfă	—	Șt. Iordache	B. Popovici	P. Mentzel
1949	—	C. Toma	Gh. Ilie	Gh. Fiat	—	Fr. Ambruș	N. Linca	—	Șt. Iordache	D. Ciobotaru	P. Mentzel
1950	—	G. Ripka	V. Secoșan	Gh. Fiat	—	Gh. Marinescu	N. Linca	—	I. Vasilov	B. Popovici	D. Ciobotaru
1951	—	G. Ripka	V. Șchiopu	Gh. Ilie	Gh. Fiat	Gh. Marinescu	N. Linca	V. Tiță	P. Zaharia	S. Antacs	D. Ciobotaru
1952	—	I. Zătaru	C. Toma	Gh. Ilie	Gh. Fiat	I. Peicin	N. Șerbu	V. Tiță	P. Zaharia	D. Ciobotaru	E. Fürész
1953	—	M. Dobrescu	G. Ripka	Gh. Ilie	Gh. Fiat	I. Peicin	N. Linca	V. Tiță	N. Bălan	D. Ciobotaru	E. Fürész
1954	—	I. Toma	V. Șchiopu	N. Birsan	D. Done	I. Demeter	C. Iordache	D. Turlui	V. Tiță	Ghețu Velicu	D. Ciobotaru
1955	—	M. Dobrescu	V. Șchiopu	E. Cișmaș	E. Mărgărit	C. Dumitrescu	I. Dragnea	V. Tiță	A. Blank	Gh. Negrea	D. Ciobotaru
1956	—	L. Ambruș	V. Șchiopu	E. Cișmaș	Gh. Fiat	C. Dumitrescu	M. Stoian	V. Tiță	A. Blank	Gh. Negrea	D. Ciobotaru
1957	—	M. Dobrescu	V. Șchiopu	I. Mihalik	D. Done	C. Dumitrescu	M. Stoian	V. Tiță	D. Gheorghiu	Gh. Negrea	D. Ciobotaru
1958	—	N. Puiu	C. Toma	A. Farkaș	V. Czegeli	C. Dumitrescu	I. Dragnea	D. Rizea	P. Popescu	Gh. Negrea	V. Mariuțan
1959	—	M. Dobrescu	C. Toma	E. Cișmaș	I. Mihalik	C. Dumitrescu	M. Stoian	N. Șerbu	M. Nicolau	P. Zaharia	V. Mariuțan
1960	—	M. Dobrescu	N. Puiu	C. Gheorghiu	I. Mihalik	I. Marin	M. Stoian	N. Șerbu	I. Monea	Gh. Negrea	V. Mariuțan
1961	—	M. Dobrescu	A. Olteanu	C. Gheorghiu	I. Dinu	I. Mihalik	M. Stoian	V. Badea	I. Monea	Gh. Negrea	V. Mariuțan
1962	—	C. Ciucă	N. Mindreanu	A. Olteanu	I. Dinu	I. Mihalik	A. Constantin	V. Neagu	I. Monea	M. Nicolau	V. Mariuțan
1963	—	C. Buzuliuc	N. Puiu	N. Moldovan	M. Băloiu	I. Mihalik	C. Niculescu	P. Mircescu	I. Monea	M. Nicolau	V. Mariuțan
1964	—	C. Ciucă	N. Puiu	C. Buzuliuc	M. Circiumaru	I. Dinu	C. Niculescu	I. Olteanu	I. Monea	Șt. Cojan	Gh. Negrea
1965	—	C. Ciucă	N. Giju	A. Simion	A. Vasile	I. Dinu	I. Pițu	V. Dobre	Gh. Chivăr	I. Monea	V. Mariuțan
1966	—	C. Ciucă	N. Giju	C. Buzuliuc	A. Vasile	M. Dumitrescu	C. Ghiță	I. Covaci	Gh. Chivăr	I. Monea	V. Mariuțan
1967	M. Aurel	C. Gruiescu	N. Giju	C. Stanef	M. Goanță	M. Dumitrescu	C. Ghiță	I. Covaci	Gh. Chivăr	I. Monea	I. Alexe
1968	P. Ganea	C. Ciucă	N. Giju	A. Simion	C. Cutov	A. Vasile	V. Silberman	I. Covaci	Gh. Chivăr	I. Monea	I. Alexe

ULTIMUL RUND AL LUI BILL STRONG

În acel an, toamna începuse prea de timpuriu. Afară ploua cu găleata, iar frigul pătrunzător îi făcea pe pietoni să grăbească pasul. Un tînăr reporter privea de la etajul al 11-lea al redacției, spre mulțimea ieșind de la cinematograf, unde se juca un „western" cu inegalabilul Cooper. Oamenii așteptau cu nerăbdare, sub rafalele ploii, autobuzele de culoare roșie ale primăriei. Ziarul era aproape gata. La „a-ntîia" nimic deosebit. Numai în pagina a patra, la „fapte diverse", Ralph Scott, inamicul nr. 1 al pungașilor de buzunare și al femeilor tarifate, publica cu lux de amănunte descoperirea unei contrabande de blănuri din Canada. Secretarul de redacție anunțase că doar pentru rubrica sportivă mai sînt goale cîteva linii, ce pot fi completate numai în cazul unei știri „bombă". Înainte de a trînti ușa, așa cum obișnuia, secretarul de redacție a precizat că dacă-l va căuta nevasta-sa să i se spună că este jos la zețărie, iar dacă-și va face apariția „șeriful" să fie sunat neîntîrziat la barul lui „Spurs", unde avea de plătit un pariu hipic în whisky lui Jim Salată, corectorul de la pagina publicitară.

... Afară continua să plouă în rafale. Pe stradă nu mai era aproape nimeni. Doar micuții vînzători de ziare, zgribuliți, se adunaseră în gangul cu haine vechi al lui John Roșcatul, frecîndu-și mîinile pentru a se încălzi. Telefonul zbîrnîi de cîteva ori, trezindu-l la realitate pe reporter. Recunoscu imediat vocea bătrînului manager Jack Fox, regele neîncoronat al galelor de box de la „West Pacific". Și convorbirea începu.

„Dragul meu, sînt fericit că te găsesc tocmai pe dumneata, un reporter atît de deștept. De multă vreme te apreciez ca un băiat simpatic și priceput. Te rog, scoate-mă dintr-o încurcătură. Numai dumneata poți face acest lucru. Voi n-ați scris așa cum trebuie despre gala de mîine seară, cu toate că directorul vostru a ridicat ieri pîlcul de la administrația noastră. Trebuie să inserați neapărat la programul galei că reintră și teribilul Bill Strong. Nu ți-l mai amintești? Brunetul acela de alături de voi, care lustruiește pantofii în fața restaurantului «La pisica albă». L-am convins de aproape trei săptămîni să se bată din nou. Se lăsase de patru ani. Are copii și o nevastă bolnavă. Îți jur că la 34 de ani rămîne totuși o pană excelentă. Are o dreaptă la fel de zdravănă ca și în prima tinerețe. Vino mîine seară neapărat la «Pacific» să-l vezi cum îl snopește pe Silver Still, șoferul care candidează la titlul mondial".

Aflînd că „șeriful" luase pîlcul, reporterul a completat fără grijă cele cîteva linii goale de la rubrica „sport" cu reintrarea teribilului Bill Strong, anunțînd chiar, cu de la el putere, în chenar, că în caz de victorie lustragiul își va deschide o prăvălie.

★

În cabina de sub tribuna I, Bill Strong își făcea ultimele preparative, înainte de a urca treptele ringului. Abia își găsise acasă proteza dentară și bandajele favorite, de culoare neagră, pe care le strînsese în mîini în acea seară memorabilă de martie cînd, cu un magistral croșeu la maxilar, l-a aruncat peste corzi pe Joe Lunganul, porecilit „urechi de conopidă". Cu cei 200 de dolari încasați de pe pielea lui Joe Lunganul, teribilul Bill Strong plătise spitalul lui Mary, care-i născuse al patrulea fiu, pe John, puștiul acela cu ochii ca mura, care-i umplea acum borcanele de cremă de ghete. Nu va uita niciodată seara aceea. A doua zi după meci, Bill s-a dus cu taxiul la spital și a luat-o pe Mary. Cu toții au sărbătorit evenimentul, mîncînd friptură de curcan, pîine prăjită, cakes și vin roșu. Au urmat alte victorii. Ringul îl atrăgea. Se pregătea atent și adversari de primă mînă ca Joe Mopsul, Terry Mills, Tom Kelly sau Jack cel Rău, cădeau ca trăznîți la podea, loviți cu precizie la bărbie de fenomenala dreaptă a lustragiului. Managerii marilor campioni îl evitau însă cu iscusință, ferindu-și elevii de o cioc-nire cu teribilul Bill Strong. „Omul de colț", Jack Fox, îi promisese în repetate rînduri că-l va lansa la timpul potrivit în lupta pentru cucerirea centurii cu diamante. Bill nu mai avea adversari în oraș. Lui Jack Fox nu-i convenea însă să-l lanseze pe Bill, în locul altui elev de al său, studentul Neale Fraser. Este adevărat că Neale era talentat, însă nu avea jocul de picioare și nici dreapta de dinamită a lui Bill.

Și așa au trecut anii și Bill nu s-a ales decît cu promisiuni vagi, iar Neale a luptat fără succes pentru titlul mondial. La 30 de ani, după o lungă carieră, Bill Strong s-a retras din box. Într-un meci, la o fază confuză dintre corzi, Tommy White i-a pus degetul de la o mănușă în ochiul drept. Bill a cîștigat meciul la puncte, însă îi durea groaznic ochiul și vedea numai dublu. S-a internat mai tîrziu în spital și cu ultimii dolari agoniziți din box a plătit tratamentul, să-și recapete vederea. A ieșit din sportul în care a cunoscut o glorie efemeră, pe ușa din dos, sărac și modest. Și-a reluat meseria de lustragiu și cîștiga zilnic atît cît să poată hrăni cele patru guri de acasă. Dar iată că într-o seară soției sale i s-a făcut rău și a trebuit să fie internată în spital.

Suferea de rinichi. Lui Bill îi trebuiau urgent 200 de dolari. De unde să-i capete? Unde să se ducă? S-a gîndit tare mult și pînă la sfîrșit, împotriva voinței sale, a intrat cu șapca în mînă în birourile luxoase ale fostului său manager, Jack Fox. Acesta l-a întîmpinat lui Bill un cec de 200 de dolari. Strong nu a putut însă să-și plătească la timp datoria și a acceptat clauza managerului: reintrarea. Acesta l-a lămurit imediat pe fostul său elev, spunîndu-i cu însuflețire: *„Bill, tu nici nu ai nevoie de antrenamente. Numai de numele tău se vor speria adversarii. Pune degetul în tușieră și aplică-l pe contract. Te vei bate cu șoferul Still, cel care nu știe să blocheze cu stînga".*

★

În sală gongul a răsunat prelung, anunțînd pauza finală dintre reprizele meciurilor de amatori. *„Ești gata?"* — i s-a adresat Fox lui Bill, bătîndu-i amical pe umăr. Bill s-a uns cu cremă pe arcade, apoi a luat o înghițitură de apă, după care și-a urmat directorul sportiv. Lui Bill îi era frică. Avea un antrenament sumar. Cîteva ședințe de footing, un număr redus de lecții la mănuși și foarte puține reprize cu adversari diferiți ca stil. Niciodată nu trecuse dincolo de corzile ringului atît de insuficient pregătit. Se gîndea la Mary și la copii. Dacă va scăpa de datorie și de pumnii lui Silver Still, atunci își va face de zeci de ori semnul crucii. În drumul spre ring, Bill Strong a fost aplaudat mai puțin decît șoferul Still. S-au găsit unii să strige: *„Still, termină repede cu această gloabă, că ni s-a făcut foame".*

După ce și-a frecat tălpile de azbest ale ghetelor negre de sa-cepționat un clasic „un-doi" care l-a zdruncinat din temelii. Bill n-a văzut lovitura și a fost trîntit la podea. Mulțimea era în delir. Pe ring se aruncau monede, mere, pachete de țigări... Suporterii lui Still erau în culmea fericirii. Bill se ridică greu la 8. Parcă cineva îi legase bolovani de picioare, iar ringul plutea ca pe valurile unei mări agitate. A provocat imediat un clinci pentru a putea respira. Inutil. Still l-a învins energic și l-a plîmbat din colț în colț, plasînd tot arsenalul de lovituri. Bill devenise sac de antrenament. Gongul salvator răsună. Teribilul Bill traversă în zig-zag ringul pentru a ajunge la colțul său. El vru să abandoneze, dar Jack Fox se împotrivi cu tărie. După ce-i dădu pe la nas cu cîteva săruri din sticluțele sale, Jack Fox îl împinse pur și simplu pe Bill să reia ostilitățile. Still își primi cu satisfacție prada, pe care o execută din două lovituri la figură. Una din arcade se sparse ca o nucă. Fața lui Bill Strong se umplu de sînge. Complet depășit, sleit de puteri, Bill căzu în genunchi, apoi pe spate, după care intră în lumea viselor.

... Ce frumos terminase el meciul! Se făcea că s-a ridicat de la podea și l-a ridiculizat pur și simplu pe Still. Într-a 10-a i-a aplica lovitura de grație, un jab în stare să omoare un bou, care l-a făcut k.o. în cruce pe Silver Still! Mulțimea îl purta în triumf, iar numele său era scandat de zeci de mii de spectatori. Apoi a deschis ușa casei. În hol se afla Mary, grasă și frumoasă, înconjurată de cei patru copii. Îl așteptau cu masa pusă, cu farfurii și tacîmuri noi.

... Cînd s-a trezit, Bill Strong avea capul greu. Nu mai vedea de loc. O soră de la capătul patului l-a rugat să stea liniștit. I s-au adus apoi niște ochelari negri. Medicii nu aveau ce să-i mai facă. Vechea boală de la ochiul drept se agravase. Teribilul Bill Strong își plătise datoria, și încă cu dobîndă, managerului Jack Fox.

Afară continua să plouă. Vis-à-vis de redacție, în fața restaurantului „La pisica albă", de cîteva zile un tînăr cu baston alb și ochelari negri vinde săpun și lame de ras. Trăiește mai mult din mila trecătorilor. Nu este altul decît Bill Strong, tată a patru copii, acela care s-a bătut cu șoferul Silver Still, cel care nu știe să blocheze cu stînga.

Paul OCHIALBI

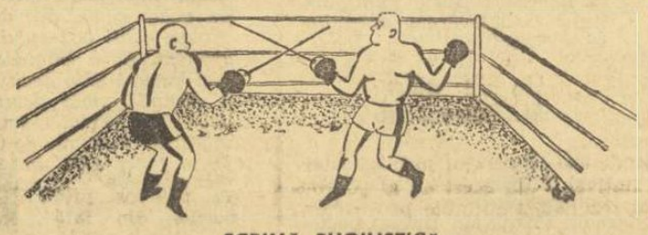

SCRIMA PUGILISTICĂ
Desen de Octavian ANDRONIC

RING OCTOGONAL PENTRU EVITAREA ACCIDENTELOR?

Personalitate marcantă în boxul mondial, dr. Max Novich, de profesie medic ortoped, a făcut cîteva propuneri interesante, vizînd evitarea accidentelor pe ringurile de box, pe care le-a înaintat forului sportiv Amateur Athletic Union din S.U.A., cu intenția de a ușura introducerea pugilismului în principalele colegii și universități americane.

Iată pe scurt propunerile reformatoare, expuse în 6 puncte:

1. Ringul de box să aibă formă octogonală. Spre deosebire de pugiliștii din jurul anului 1930, care au fost adevărați artiști ai ringului, astăzi — susține dr. Novich — boxerii sînt în majoritatea cazurilor defectuos antrenați și de aceea se înregistrează destule accidente. Un ring cu 8 colțuri ar face lupta mai dificilă, dar în același timp ar contribui la sporirea îndemînării combatanților și la dezvoltarea artei pugilistice.

2. Medicul de ring să fie înlocuit cu un arbitru-medic. Acesta nu va sta pe ring, — ci ca și pînă acum — în apropierea lui, dar va avea dreptul să oprească meciul (în cazul unor simptome sau accidentări grave), fără asentimentul arbitrului de ring.

3. O comisie medicală va decide dacă sportivul este apt din punct de vedere fizic pentru a practica boxul. Această comisie poate interzice activitatea boxerului care s-a ales cu traumatisme, cu defecte fizice în urma unor întîlniri, prezintă tulburări ale sistemului nervos sau este insuficient pregătit pentru meciuri.

4. Folosirea unor mănuși pneumatice din burete de cauciuc. Ele vor evita cu siguranță unele accidentări grave, vor diminua forța loviturilor.

5. Căștile protectoare să fie obligatorii. Dr. Novich afirmă că un boxer cu cască nu va fi făcut k.o., și că, în acest fel, va crește interesul studenților pentru box.

6. Fața boxerilor să fie unsă cu o alifie. În acest fel, pielea de pe fața boxerului va fi apărată de loviturile puternice, se va evita deschiderea arcadelor etc.

Amateur Athletic Union a alcătuit o comisie care să studieze propunerile dr. Novich.

SINGUR PRINTRE STRĂINI...

Viața romanțată a lui Toma Aurel

I. OBRAZNIC MAI E PUȘTIUL ASTA!

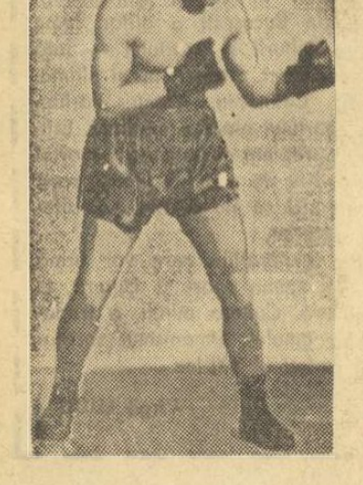

O cîmpie pîrjolită de soarele dobrogean, lîngă Babadag. Un copil de opt ani păzește un cîrd de gîște la marginea drumului. Deodată, un bolid pe patru roți stîrnește praful șoselei. Speriat copilul sare, de la umbra salcîmului, cu o nuia și se repede spre șosea. Prea tîrziu, însă! Cinci gîște au încremenit acolo în țărînă, strivite sub roți. Înspăimîntat și furios băiatul amenință cu pumnii lui mici automobilul. O frînă scurtă. Trei tineri se dau jos. Se vede că sînt băuți. Se apropie, domol de băiatul încremenit lîngă mortăciunile din drum.

— Tu ne-ai amenințat? întrebă unul dintre ei.

— Eu. Vedeți? Mi-ați omorît gîștele. Ce mă fac? Tata o să mă rupă în bătaie!

— Daaa? face străinul. Zîmbind batjocuritor către ai săi. Să-i plătim paguba, nu? Și iarăși clipește din ochi șiret. Cellalți doi încuviințează bine dispuși. Cîte zici c-au murit, continuă el.

— Cinci. Cinci gîște, se vaită copilul plin de amărăciune.

— Ahooo! Cinci, vasăzică! Atunci să-i dăm plata pentru cinci, nu? Poftim pentru prima... și pentru a doua!

Pumnul declanșat îl izbește pe copil drept în falcă doborîndu-l. Zăpăcit de lovitură, se ridică, scutură capul, dar imediat se pomenește cu alt pumn mai năpraznic. Stringe din fălci, icnește, însă se scoală iarăși, cu buza sîngerînd. Dar, alt vlăjgan îl pocnește pieziș și el se clatină din nou.

— Aaaa... Mă bateți? Pe mine? Trei...

Și, orbit de furie copilul se năpustește spre ei, căutînd să se răzbune. Dar e singur! Și ei sînt trei. Trei namile care se amuză să-l piseze zdravăn pe micul rebel. Într-un tîrziu, copilul se prăbușește însîngerat în colb, lîngă gîștele ucise de automobil. Cei trei mai hohotesc o dată și apoi se urcă în mașina care dispare într-un nor de praf.

Copilul se ridică, își șterge cu mîneca lacrimile de furie amestecate cu sîngele de pe obraz, încarcă în spinare gîștele moarte și pleacă spre sat, plîngînd singur, în pustietatea cîmpiei.

...Primul meci al lui Toma Aurel s-a sfîrșit cu o înfrîngere!

★

Oare el să fie cel despre care au început să vorbească ziarele? Oamenii din Babadag fac tot felul de presupuneri, au îndoieli. Nu l-au mai văzut de multă vreme, de atunci cînd avea numai 12 ani și a plecat la oraș ca să-și caute norocul. Aurică a învățat ucenicia la garajul fraților Moldoveanu, apoi a devenit șofer. Și acum, iată, toate ziarele scriu că a ajuns boxer și e tocmai la Paris. El să fie oare? Prichindelul care păzea gîștele și a încasat chelfăneala aceea cînd a venit acasă plin de sînge, cu cinci mortăciuni în spinare?

— Bre, nea Toma. Aurică ăsta de la Paris, e feciorul tău?

— Al meu e, se fudulește bătrînul Toma. Apoi oftează. Oare cum s-o descurca el pe-acolo? Greu e doamne prin străini... ca desculț prin mărăcini...

★

Tomiță nu pierde vremea la Paris. Acceptă fără ezitare meciul cu Young Perez, fostul campion mondial la „muscă". Înlătură îndoielile lui Covaci cu un singur gest: „Nu mă uit la cartea lui de vizită. Mă bat cu oricine! Ori el, ori eu". Și cu o dreaptă teribilă îl face K.O. în repriza a 5-a. Căderea lui Perez la podea zguduie întreg Parisul. „Match" se întrebă „Cine e Aurel Toma?" Iar „L'Intransigeant" exclamă: „Obraznic mai e puștiul acesta". Cu o singură dreaptă îl curăță pe unul dintre cei mai buni cocoși ai lumii. Toma cere alt adversar. I se oferă, imediat, Mendiola. De data asta, treaba se complică. Toma pleacă furibund la atac și e contrat fulgerător. Cade la podea, e numărat pînă la opt dar — fără să se sinchisească de urletul arenei dezlănțuite — reia atacul, lovind năpraznic din toate pozițiile. Mendiola e purtat prin colțurile ringului pînă în repriza a 7-a cînd Toma își luxează mîna. Lucian Popescu vine la colț, și îi strigă:

— Plîmbă-l, Tomiță. Ai cîștigat.

Toma îi urmează sfatul, păstrează distanța, și cu o singură mînă validă obține un meci nul. „Boxe" scrie: „Toma confirmă. Aseară cîștigase și cu o singură mînă, dar Mendiola a primit cadou un meci nul!" Ofertele curg din toate părțile acum, dar Toma Aurel nu se grăbește. Așteaptă

Gheorghe Axioti și Toma Aurel la Paris în 1934

să-și repare mîna. În acest timp, la Paris și la Londra se înregistrează o adevărată invazie de boxeri români, care luptă cu succes pe ringuri. Gh. Axioti obține două victorii prin K.O. la Barjolin și Berry, iar Spakow îl depășește net pe O'Malley la Londra. Colonia pugilistică română de la Paris numără acum nouă boxeri: Gh. Covaci, Gherase, Millea, Nelu Oprescu, Toma Aurel, Lucian Popescu, Gh. Răpeanu, Gh. Axioti și Spakow. Axioti joacă în iunie 1933 cartea cea mare. Îl provoacă pe Gustave Roth, campionul european la mijlocie, pentru titlu dar... ratează! La 29 iunie 1933, la Long Island, Primo Carnera, colosul italian, devine campion mondial la toate categoriile, scoțîndu-l din luptă în repriza a 6-a pe Jack Sharkey. Italia e cuprinsă de un entuziasm indescriptibil. Mii de oameni defilează prin fața locuinței noului campion, iar mama lui Carnera, o bătrînică liniștită, e gata să fie sufocată, în momentul cînd e purtată în triumf... La Paris, Toma Aurel se războiește cu tenacele Maurice Huguenin, porecilit „prințul K.O.-ului" și pierde la puncte. Nu trec nici două săptămîni însă și Tomiță, îndrumat din colț de Petre Alexandrescu, îl depășește net la puncte pe Henri Sanchez. Tot în acea seară, la Central, în fața a 2 000 de spectatori, Axioti îl scarmănă bine de tot pe Besneux, cîștigînd la puncte. „L'Auto" scrie: „Axioti a lovit mereu, dar Besneux are o bărbie de ciment!"

Jeff Dickson, celebrul organizator parizian, s-a dus să-l vadă pe Toma la lucru în mediul cu Huguenin. Apoi la 25 ianuarie 1934, Jeff e din nou identificat printre spectatorii de la Central, unde Toma se bate cu Etienne Mura. Românul ia inițiativa de la prima lovitură de gong. Mura e pisat îngrozitor, iar în repriza a 5-a se odihnește de două ori la podea. În rundul 6 Mura își revine. Toma Aurel pare surprins, dar își reglează iarăși tirul și îl mai trimite o dată la podea în ultima repriză, cîștigînd confortabil la puncte.

Jeff îl convoacă pe Toma Aurel în biroul său din rue Vaulney. Caută de la început să pună lucrurile la punct. Să arate că el e stăpînul și că hotărîrile sale au putere de lege. Dar nu găsește în Toma interlocutorul potrivit. „Cocoșul încăpățînat" — cum îi va denumi mai tîrziu Jeff Dickson — se scoală de pe fotoliu, bate cu pumnul în birou și-i strigă: „Eu nu sînt sluga dumitale, să mă bat pe niște firimituri!" Dickson ceruse, ca de obicei, 65 la sută din bursă. Toma trîntește ușa și pleacă. Jeff nu va uita niciodată afrontul și va căuta mereu să-i obstaculeze drumul. El surîde satisfăcut cînd Toma Aurel e înfrînt, la 18 februarie, de Filhol și își pune în acțiune întreaga mașinărie pentru a-l sabota pe „încăpățînat". Toma e descumpănit. De două luni stă la Paris fără treabă. Managerul său, Schoenfeld, pare și el intimidat de manevrele lui Jeff Dickson. Toma îi face reproșuri. Schoenfeld îi promite un meci în Anglia, dar românul se îmbolnăvește de furunculoză. Covaci pleacă singur la Liverpool și e învins de Tarleton. Schoenfeld îl admonestează pe Toma Aurel: „Trebuie să te bați și bolnav". Toma îi spune cîteva de la obraz și ruptura e gata. Bolnav și fără ajutor, Toma Aurel rămîne singur printre străini...

El nu știe însă că în acest timp, la Paris, un omuleț cu fața blîndă, cu ochi albaștri și părul argintat înainte de vreme, i-a urmărit din umbra sălii toate partidele. L-au bucurat victoriile lui și a suferit, poate mai mult chiar decît Toma Aurel, cînd acesta a coborît treptele ringului înfrînt. Acest om cu suflet de aur bate acum la ușa camerei lui Toma din hotelul sărăcăcios al Parisului. Zîmbește și se recomandă:

— Sînt Georges Leclerc, antrenor de box. Știam că ești bolnav. Am adus și un doctor, un prieten de-al meu, ca să te pună pe picioare.

George MIHALACHE

CAPITOLUL VIITOR: „Papa Leclerc" are răbdare